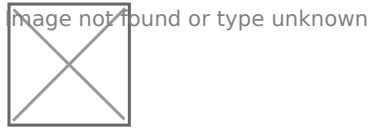

Γέροντας Πορφύριος, ένα αχάραχτο διαμάντι (Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ι.Μ. Ιβήρων)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29j0ose>]

Ο ακαδημαϊκός Αμίλκας Αλιβιζάτος, όταν τον γνώρισε τριαντατετράχρονο, εξεπλάγη και ζήτησε από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Χρυσάνθο να τον τοποθέτηση - αυτόν που είχε πάει μόνο στην πρώτη Δημοτικού-εφημέριο στην Πολυκλινική Αθηνών, στην Ομόνοια. Εκεί μένει 33 χρόνια (1940-1973). Γίνεται γνωστός ως μία αύρα του Πνεύματος και ένα θείο χαμόγελο για όλο τον κουρασμένο κόσμο της περιοχής. Αγαπά και φωτίζει όλους, όπως ο Θεός ανατέλλει τον ήλιο «επί πονηρούς και αγαθούς» (Ματθ. 5,45). Δεν αποπαίρνει κανένα.

Παρηγορεί και αγιάζει τους πάντες. Φτάνει μέχρι και τον «οίκο ανοχής» -όταν αγιάζε κατά τα Φώτα. Δεν παραξενεύεται. Χαίρεται. Ψάλλει μ' όλη του την καρδιά

το «Έν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου, Κύριε...». Καλεί και αυτά τα πονεμένα πλάσματα να φιλήσουν τον Σταυρό και να παρηγορηθή «η ψυχούλα τους η ταλαιπωρημένη». Γίνεται γνωστός ως μία ευλογία για όλους. Ένα αγγελικό πρόσωπο. Ένα θείο παιδί που παίζει. Μια ευωδία που απλώνεται και βρίσκει κάθε ψυχή. Είναι αγράμματος και πάνσοφος. Είναι ποιητής θεόπνευστος, λογοπλάστης και ανθρωποπλάστης. Λέει: Πρέπει να είσαι ποιητής, για να γίνης χριστιανός. Ο Χριστός χοντροκομμένες ψυχές δεν τις δέχεται. Λέει: Όλα τα έβλεπα, τα γνώριζα αλλά δεν μιλούσα.

Μιλούσε διακριτικά, όταν και όσο χρειαζόταν, για να δώση κουράγιο στον άλλο, τον πονεμένο και άρρωστο. Να του πη πόσο ο Θεός είναι αγάπη. Μιλούσε ελεύθερα. Και σου μετέδιδε την παιδικότητα του Παραδείσου που είχε μέσα του. Έλεγε ό,τι σκεφτόταν και ό,τι είχε κάνει: ήθελε να μάθη αρμόνιο· είχε φτιάξει ένα πρωτόγονο ραδιόφωνο που δούλευε όλο το εικοσιτετράωρο. Και σε βοηθούσε να πής και σύ ό,τι σκεφτόσουν. Η εξομολόγησι σ' αυτόν γινόταν σαν μία φιλική συζήτησι. Ήταν ένα παιδί του Θεού μέχρι τέλους. Σου παρουσιαζόταν όπως ήταν. Δεν σου παρίστανε φτιαχτά τον άγιο και τον άψογο. Δεν φοβόταν την πραγματικότητα. Δεν ήθελε να δοξασθή από τους ανθρώπους. Ήθελε να δοξασθή το όνομα του Θεού. Του Θεού, που «βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5, 45). Αυτός ήταν ο π. Πορφύριος, που εκοιμήθητο 1991 στο κελλί που εκάρη μοναχός. Ήταν μία φωτεινή παρουσία αλήθειας και παρακλήσεως, γιατί μας μετέδωσε δωρεάν τη χάρι του Θεού που είχε μέσα του. Δεν μας διαφήμιζε τις αρετές και το άψογον της ζωής του. Αν ο π. Πορφύριος έμενε στα χαρίσματα και μ' αυτά ήθελε να δοξασθή ως χαρισματούχος και να καταπλήξη τον κόσμο με τις θαυματουργίες του, θα γινόταν ίσως μια Αθανασία του Αιγάλεω ή κάποιος παρόμοιος ψευδοπροφήτης από τους πολλούς που ταλαιπωρούν τον κόσμο. Τώρα είναι ο γέρων Πορφύριος, το αχάραχτο διαμάντι, το χαμογελαστό παιδί του Θεού, που διώχνει τον ζόφο της κολάσεως και της κατήφειας· βοηθά «να αισθανθή ο κόσμος το αγκάλιασμα που κάνει ο Χριστός σε όλους μας».

Πάει πέρα από τα χαρίσματα. Είναι θεοφόρος και θεοκίνητος. Είναι σοφός και ήρεμος. Έχει τη χαρά και την απλότητα του παιδιού του Θεού. Δεν ταραζεται ατομικά. Δεν κραυγάζει ποτέ μεταδίδοντας την κρυάδα που προκαλεί ο πλανεμένος και ψευδοπροφήτης «ως ιδίαν έχων φρόνησιν» (πρβλ. απ. 2).

Είναι γαλήνιος. Μιλά «ήρεμα, απλά και απαλά». Χωρίς ανθρώπινους εκνευρισμούς· μεταφέρει τη βεβαιότητα της πίστεως. Με ένα χαμόγελο ουράνιο όλα τακτοποιούνται. Αθόρυβα και αναίμακτα καταστρέφεται ο παλαιός άνθρωπος. Τα πάθη μεταβάλλονται, μεταμορφώνονται σε δυνάμεις υπηρετικές του ανθρώπου για την πνευματική του προκοπή και σωτηρία. Ζή και ομολογεί ότι η ταπείνωσι είναι η καρδιά της ψυχής. Ο εγωισμός είναι κουταμάρα και αρρώστια που ζαλίζει τον

άνθρωπο και τον οδηγεί στην πλάνη. Είπε: Όταν φύγω, θα είμαι πιο πολύ μαζί σας. Και έτσι είναι.

Από το βιβλίο: Το κάλλος θα σώση τον κόσμο, έκδ. Ι. Μ. Ιβήρων, Άγ. Όρος

Πηγή: Περιοδική Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης, «Ορθόδοξα Μηνύματα», έτος στ΄, τ. 16, σελ. 10-11, Νοέμβριος 2015 - Μάρτιος 2016